

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ว่าด้วย จรรยาบรรณบุคลากรมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. ๒๕๕๖

เพื่อให้บุคลากรมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สามารถปฏิบัติหน้าที่ราชการได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นผู้ประพฤติปฏิบัติดี ตระหนักในหน้าที่รับผิดชอบ มีส่วนร่วมในการรักษาและส่งเสริมชื่อเสียงเกียรติคุณของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ให้เป็นที่ยอมรับยกย่องจากบุคคลทั่วไป

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๑๖(๒) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับประกาศ ก.พ.อ. เรื่อง มาตรฐานของจรรยาบรรณที่พึงมีในสถาบันอุดมศึกษา ฉบับลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๑ และมติสภามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในคราวประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงได้ออกข้อบังคับไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ว่าด้วย จรรยาบรรณบุคลากร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. ๒๕๕๖ ”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง และมติ ที่ประกาศใช้ก่อนข้อบังคับนี้ ซึ่งมีข้อความที่ขัดหรือแย้งกับข้อบังคับนี้ ให้ใช้ข้อบังคับนี้แทน

ข้อ ๔ ในข้อบังคับนี้

“มหาวิทยาลัย” หมายความว่า มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

“สภามหาวิทยาลัย” หมายความว่า สภามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

“อธิการบดี” หมายความว่า อธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

“บุคลากร” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พนักงานมหาวิทยาลัย และลูกจ้าง ที่สังกัดหรือปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการจรรยาบรรณ

“ผู้บังคับบัญชา” หมายความว่า อธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการสำนัก หรือหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่า

“ผู้เรียน” หมายความว่า นิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และหมายความรวมถึงนักเรียนโรงเรียนสาธิตในสังกัดมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และผู้เรียนตามโครงการต่างๆ ที่ดำเนินการโดยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ข้อ ๕ ให้อธิการบดีรักษาการตามข้อบังคับนี้

กรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามข้อบังคับนี้หรือการใดที่ไม่ได้กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้ ให้เป็นอำนาจคณะกรรมการจรรยาบรรณเป็นผู้พิจารณาเบื้องต้น แล้วเสนอต่ออธิการบดีวินิจฉัยสั่งการและให้ถือเป็นที่สุด

ในกรณีตามข้อ ๑๖ ให้คณะกรรมการจรรยาบรรณเสนอต่อสภามหาวิทยาลัยวินิจฉัยสั่งการและให้ถือเป็นที่สุด

หมวดที่ ๑

จรรยาบรรณ

ส่วนที่ ๑

หลักการของจรรยาบรรณ

ข้อ ๖ บุคลากรต้องปฏิบัติตามหลักการของจรรยาบรรณโดยรวม ดังนี้

- (๑) ยึดมั่น ยืนหยัด ในสิ่งที่ถูกต้องซื่อสัตย์สุจริตและมีความรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่
- (๒) ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเป็นธรรม โปร่งใส สามารถตรวจสอบได้ และไม่เลือกปฏิบัติ ยกเว้นในกรณีที่เป็นมาตรการที่กำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถได้มีโอกาสเท่าเทียมกับบุคคลอื่น
- (๓) มุ่งผลสัมฤทธิ์ของงานและปฏิบัติหน้าที่อย่างถูกต้องตามทำนองคลองธรรมต่อผู้อื่น

ส่วนที่ ๒

จรรยาบรรณต่อตนเองและวิชาชีพ

ข้อ ๗ บุคลากรพึงมีจรรยาบรรณต่อตนเอง และวิชาชีพ ดังนี้

- (๑) เป็นผู้ที่มีศีลธรรม คุณธรรมจริยธรรม ยึดมั่นในการปฏิบัติหน้าที่ให้มีประสิทธิภาพ และมีประสิทธิผล โดยคำนึงประโยชน์โดยรวมเป็นสำคัญ
- (๒) พัฒนาตนเองด้านวิชาชีพ และมีวิสัยทัศน์ให้ทันต่อการพัฒนาการทางวิชาการอยู่เสมอ
- (๓) ใช้วิชาชีพในการปฏิบัติงานของตนด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ไม่แสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการปฏิบัติงานในหน้าที่ของตน

ในกรณีที่วิชาชีพใดมีจรรยาบรรณวิชาชีพกำหนดไว้ บุคลากรต้องปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพที่ได้ถูกกำหนดไว้นั้นด้วย

ส่วนที่ ๓

จรรยาบรรณต่อการปฏิบัติงานและต่อหน่วยงาน

ข้อ ๘ บุคลากรพึงมีจรรยาบรรณต่อการปฏิบัติงาน และต่อหน่วยงาน ดังนี้

(๑) ปฏิบัติงานด้วยค่านิยมสร้างสรรค์ คือ กล้ายืนหยัดทำในสิ่งที่ถูกต้อง ซื่อสัตย์ สุจริตและมีความรับผิดชอบ โปร่งใสตรวจสอบได้ ไม่เลือกปฏิบัติ และมุ่งผลสัมฤทธิ์ของงาน

(๒) ปฏิบัติหน้าที่ และปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มความสามารถ อุทิศตนเพื่อมุ่งพัฒนามหาวิทยาลัยให้เป็นองค์กรคุณภาพ ตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัติทางกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ

(๓) รักษาชื่อเสียง เกียรติภูมิของมหาวิทยาลัย ไม่แสวงหาประโยชน์จากชื่อ หรือทรัพยากรของมหาวิทยาลัยเพื่อประโยชน์ส่วนตน หรือหมู่คณะ ทั้งต้องไม่กระทำการใดๆ โดยใช้ชื่อหรือทรัพยากรของมหาวิทยาลัยในอันจะก่อให้เกิดความเสียหาย หรือเสียหายแก่มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ ๔

จรรยาบรรณต่อผู้บังคับบัญชา ผู้บังคับบัญชาชั้นต้น ผู้ร่วมงาน และผู้ใต้บังคับบัญชา

ข้อ ๙ บุคลากรพึงมีจรรยาบรรณต่อผู้บังคับบัญชา ผู้บังคับบัญชาชั้นต้น ผู้ร่วมงาน และผู้ใต้บังคับบัญชา ดังนี้

(๑) ปฏิบัติต่อผู้บังคับบัญชา ผู้บังคับบัญชาชั้นต้น ผู้ร่วมงาน และผู้ใต้บังคับบัญชา โดยยึดหลักธรรมาภิบาล

(๒) ปฏิบัติต่อผู้บังคับบัญชา ผู้บังคับบัญชาชั้นต้น ผู้ร่วมงาน และผู้ใต้บังคับบัญชา ด้วยวิถีกลยามมิตร ไม่ประพฤติผิดทั้งทางพฤติกรรมหรือนิตินัยอันจะก่อให้เกิดความเสียหาย หรือความเสียหายต่อผู้บังคับบัญชา ผู้บังคับบัญชาชั้นต้น ผู้ร่วมงานและผู้ใต้บังคับบัญชา

(๓) ประพฤติปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี ไม่กระทำตนเป็นอุปสรรคต่อความเจริญของมหาวิทยาลัย

ส่วนที่ ๕

จรรยาบรรณต่อผู้เรียน ผู้รับบริการ ประชาชน และสังคม

ข้อ ๑๐ บุคลากรพึงมีจรรยาบรรณต่อผู้เรียน ผู้รับบริการ ประชาชน และสังคม ดังนี้

(๑) ปฏิบัติตนให้เป็นที่เชื่อถือ ศรัทธาของผู้เรียน ผู้รับบริการ ประชาชน และสังคม

(๒) ปฏิบัติงานในหน้าที่ของตนต่อผู้เรียน ผู้รับบริการ ประชาชน และสังคม อย่างเต็มความสามารถ มีความเป็นธรรม และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี

(๓) ประพฤติปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี มีความสุภาพเรียบร้อยต่อผู้เรียน ผู้รับบริการ ประชาชน และวางตนให้เหมาะสมกับวัฒนธรรมอันดีงามของสังคมไทย

(๔) รักษาข้อมูล หรือความลับของผู้เรียน ผู้รับบริการ และประชาชน ที่เกิดจากการปฏิบัติงาน เพื่อปกป้องการใช้ข้อมูล หรือความลับอันเป็นเหตุที่ก่อให้เกิดความเสียหาย หรือความเสียหายต่อผู้เรียน ผู้รับบริการ และประชาชน

(๕) ละเว้นการกระทำการอันเป็นการละเมิดทั้งพฤติกรรมหรือนิตินัย อันจะก่อให้เกิดความเสียหาย หรือความเสียหายต่อผู้เรียน ผู้รับบริการ และประชาชน

ส่วนที่ ๖

จรรยาบรรณในฐานะอาจารย์ผู้สอน

ข้อ ๑๑ บุคลากรซึ่งปฏิบัติหน้าที่สอน นอกจากต้องปฏิบัติตนตามจรรยาบรรณใน ข้อ ๖ ถึง ข้อ ๑๐ แล้ว ยังต้องปฏิบัติตามจรรยาบรรณเพิ่มเติม ดังนี้

(๑) พัฒนาวิชาการของตนเองอยู่เสมอ เพื่อนำไปพัฒนากระบวนการสอน อันจะนำไปสู่การพัฒนาผู้เรียนอย่างแท้จริง

(๒) ตัดสินใจปฏิบัติกิจกรรมใดๆ โดยคำนึงถึงประโยชน์ที่จะเกิดแก่การเรียนรู้ของผู้เรียน

(๓) มุ่งมั่นพัฒนาผู้เรียนให้เต็มตามศักยภาพ ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ให้มากที่สุดโดยการวิเคราะห์วินิจฉัยปัญหา และความต้องการของผู้เรียน รวมถึงพัฒนาการด้านต่างๆ ตามศักยภาพของผู้เรียน

(๔) พัฒนากิจกรรมการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการแสวงหาความรู้ตามสภาพความแตกต่างของบุคคล และสามารถสรุปความรู้ทั้งหลายได้ด้วยตนเอง ก่อให้เกิดค่านิยมและนิสัยในการเรียนรู้

(๕) ประเมินผลการเรียน และรายงานผลการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ ยุติธรรมภายในเวลาที่มหาวิทยาลัยกำหนด

(๖) ประพฤติ และปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีต่อผู้เรียน ด้วยการแสดงพฤติกรรม และการปฏิบัติในด้านบุคลิกภาพทั่วไป การแต่งกาย กิริยา วาจา และจรรยาบรรณความเป็นครูอย่างสม่าเสมอทำให้ผู้เรียนเคารพ และเลื่อมใสศรัทธา

ข้อ ๑๒ บุคลากรซึ่งปฏิบัติหน้าที่การวิจัย นอกจากต้องปฏิบัติตนตามจรรยาบรรณใน ข้อ ๖ ถึงข้อ ๑๐ หรือ ข้อ ๑๑ แล้ว ยังต้องปฏิบัติตามจรรยาบรรณในวิชาชีพของนักวิจัยด้วย

หมวดที่ ๒

การรักษาจรรยาบรรณ

ข้อ ๑๓ การละเลยไม่ปฏิบัติตามจรรยาบรรณตามข้อ ๖ ถึง ข้อ ๑๒ เป็นการกระทำความผิดจรรยาบรรณ

ข้อ ๑๔ การกระทำต่อไปนี้เป็นการกระทำผิดจรรยาบรรณอย่างร้ายแรง

- (๑) การนำผลงานทางวิชาการ หรือผลงานที่แสดงความชำนาญหรือเชี่ยวชาญของผู้อื่นมาเป็นผลงานของตนเองโดยมิชอบ
 - (๒) การล่วงละเมิดทางเพศหรือมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้เรียน ซึ่งมีใช้คู่สมรสของตนเอง
 - (๓) การเรียก รับ หรือยอมจะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดจากผู้เรียน ผู้รับบริการประชาชน หรือผู้ซึ่งอาจได้รับประโยชน์จากการกระทำหรือไม่กระทำการใด
 - (๔) การเปิดเผยความลับของผู้เรียน หรือผู้รับบริการที่ได้มาจากการปฏิบัติหน้าที่หรือจากความไว้วางใจโดยมิชอบ ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เรียนหรือผู้รับบริการ
 - (๕) การสอน หรืออบรมผู้เรียนเพื่อให้กระทำการที่รู้ย่อว่าผิดกฎหมายหรือฝ่าฝืนศีลธรรมอันดีของประชาชนอย่างร้ายแรง
 - (๖) การแก้ไข หรือเปลี่ยนแปลงผลการเรียนหรือผลการสอบของผู้เรียนโดยมิชอบ
- การกระทำความผิดจรรยาบรรณอย่างร้ายแรงถือเป็นความผิดวินัย

หมวดที่ ๓

ส่วนที่ ๑

การดำเนินการทางจรรยาบรรณ

ข้อ ๑๕ ให้อธิการบดีพิจารณาแต่งตั้งคณะกรรมการจรรยาบรรณที่มีความเป็นอิสระและเป็นกลางเพื่อพิจารณาและวินิจฉัยการกระทำความผิดทางจรรยาบรรณ โดยมีจำนวนและวาระการดำรงตำแหน่งตามความจำเป็น ซึ่งต้องประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกเป็นประธาน และได้รับความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย

ข้อ ๑๖ ในกรณีที่มีผู้กล่าวหาอธิการบดีโดยมิพยานและหลักฐานที่น่าเชื่อถือที่สนับสนุนข้อกล่าวหาว่ามี การกระทำความผิดทางจรรยาบรรณ นายกสภามหาวิทยาลัยอาจพิจารณาแต่งตั้งคณะกรรมการจรรยาบรรณชุดใหม่เพื่อพิจารณาและวินิจฉัยการกระทำความผิดทางจรรยาบรรณโดยได้รับความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย

ส่วนที่ ๒

กระบวนการพิจารณาวินิจฉัย และการลงโทษการกระทำความผิดจรรยาบรรณ

ข้อ ๑๗ การดำเนินการพิจารณาและวินิจฉัยการกระทำความผิดจรรยาบรรณจะกระทำได้อต่อเมื่อ

(๑) มีผู้กล่าวหาโดยมีพยานหลักฐานน่าเชื่อถือที่สนับสนุนข้อกล่าวหาและได้แจ้งต่อผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาให้ดำเนินการ

ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาไม่ดำเนินการภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ทราบข้อกล่าวหา ให้ผู้กล่าวหาแจ้งต่ออธิการบดีหรือคณะกรรมการจรรยาบรรณตาม (๓) แล้วแต่กรณี

(๒) ผู้บังคับบัญชาขอให้ดำเนินการ ในกรณีที่ได้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ของตนที่มีอยู่แล้วแต่ไม่เป็นผล ให้แจ้งต่ออธิการบดีหรือคณะกรรมการจรรยาบรรณตาม (๓) แล้วแต่กรณี

(๓) คณะกรรมการจรรยาบรรณเห็นสมควรนอกเหนือจากกรณีตาม (๑) และ (๒)

ข้อ ๑๘ การพิจารณาดำเนินการการกระทำความผิดทางจรรยาบรรณ ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการจรรยาบรรณกำหนดและอาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องได้

ข้อ ๑๙ การสอบสวนและพิจารณาการกระทำความผิดจรรยาบรรณต้องยึดหลักการให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบข้อกล่าวหา รับฟังการแก้ข้อกล่าวหาของผู้ถูกกล่าวหาอย่างเพียงพอ เปิดโอกาสให้มีการคัดค้านผู้สอบสวนหรือกรรมการได้และคุ้มครองผู้กล่าวหาหรือพยาน

ข้อ ๒๐ เมื่อคณะกรรมการจรรยาบรรณ สอบสวนหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิดจรรยาบรรณ เสร็จสิ้นแล้ว ให้เสนอรายงานความเห็นต่ออธิการบดีหรือนายกสภามหาวิทยาลัยแล้วแต่กรณีเพื่อพิจารณาวินิจฉัยแล้วเสนอต่อสภามหาวิทยาลัยเพื่อทราบ

ข้อ ๒๑ การกระทำความผิดจรรยาบรรณที่เป็นความผิดวินัยหรือผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ดำเนินการทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น ถ้าไม่เป็นความผิดวินัยให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการดังนี้

(๑) ตักเตือน หรือ

(๒) สั่งให้ดำเนินการให้ถูกต้องภายในเวลาที่กำหนด หรือ

(๓) ทำทัณฑ์บน

เมื่อได้ดำเนินการตามวรรคหนึ่งแล้วให้บันทึกไว้ในทะเบียนประวัติบุคคลด้วย

หมวดที่ ๔

การคัดค้านและการอุทธรณ์และร้องทุกข์

ข้อ ๒๒ ให้คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยทำหน้าที่พิจารณาในกรณีที่มีการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางจรรยาบรรณ

ข้อ ๒๓ บุคคลผู้ถูกสั่งลงโทษทางจรรยาบรรณมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์
ประจํามหาวิทยาลัยได้ภายใน ๓๐ วันทำการ นับแต่วันที่ได้รับแจ้งโทษทางจรรยาบรรณ

ข้อ ๒๔ การอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางจรรยาบรรณให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์
และวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับมหาวิทยาลัยว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์

หมวดที่ ๕

การส่งเสริมจรรยาบรรณ

ข้อ ๒๕ ให้มหาวิทยาลัยกำหนด และพัฒนา มาตรฐานจรรยาบรรณที่เป็นค่านิยมหลักที่ควรประพฤติ
ปฏิบัติโดยการมีส่วนร่วมของบุคลากรและประกาศเผยแพร่ให้เป็นที่ทราบโดยทั่วไปในมหาวิทยาลัย

ประกาศ ณ วันที่ ๑๒ เดือน มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

วทว.

(ศาสตราจารย์เกษม สุวรรณกุล)

นายกสภามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ